

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kovács Ernő ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Fürst Krisztina jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.32.388/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. február 26-án kelt 11.K.32.388/2008/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.32.388/2008/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság 2001-2005 évek vonatkozásában személyi jövedelemadó adónemre kiterjedően bevallások utólagos vizsgálatát végezte a felperesnél, amelynek eredményeként 6.489.181 Ft adókülönbözetet állapított meg, adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel. Az adóhatóság álláspontja szerint a felperes kiadásait bevallott jövedelméből nem tudta fedezni. Az adóhatóság nem fogadta el azt a felperesi állítást, hogy nagyapjától, S. E-től az értékpapírszámlával igazolt 7.948.500 Ft-on túlmenően további 7.054.500 Ft kölcsönt kapott, illetve nem látta hitelt érdemlően bizonyítottnak azt a tényt, hogy a felperes 2001 évben 8 millió forint, 2003 évben 2 millió forint kölcsönt kapott T. D-től.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2008. március 12-i határozatában a 2001 évi megállapítást elévülés címén törölte, és a felperes terhére összesen 3.317.713 Ft adókülönbözetet állapított meg, és ehhez igazodó adóbírságot és késedelmi pótlékot szabott ki.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte.

megállapítható volt, hogy a felperes az általa bevallott jövedelemből kiadásait nem fedezhette, ami a becslés jogalapját az Art. 109. § (1) bekezdésének megfelelően megalapozta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a becsléssel szemben az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a felperest terhelte a bizonyítás a tekintetben, hogy a becsléssel megállapított adóalap nem megfelelő. Utalt arra, hogy a bevételek körében elfogadott a nagyapától származó 7.948.500 Ft kölcsönt, az édesapjától származó 48.850.000 Ft kölcsönt, a S. E-től kapott 10 millió forint kölcsönt, illetve a H. P. által nyújtott 20 millió forint kölcsönösszeget, a gépjármű és üzletrész értékesítéséből tagi kölcsön visszafizetéséből származó bevételt.

Az alperes fenntartotta azt az álláspontját, hogy hitelt érdemlő adat hiányában nem fogadható el a felperes nagyapjától származó további 7.051.500 Ft, illetve a T. D-től származó 8 és 2 millió forintos kölcsönösszeg. Kiemelte, hogy a felperes nagyapjának az elfogadott összesen túlmenő készpénz megtakarítása nem volt bizonyított. T. D. pedig a kölcsönszerződésben szereplő összegeket saját állítása szerint maga is kölcsönkapta az azóta elhunyt apósától. Nem bizonyított azonban, hogy T. D. apósa valóban rendelkezett a kölcsönadott összeggel. Az alperes hangsúlyozta, hogy a jogerős ítélet indokolása részletesen tartalmazza a felperes kiadásait, adóköteles jövedelmeit, a forráshiány megállapítását és értékelte a vagyonmérlegben szereplő adatokkal kapcsolatos releváns körülményeket. Rámutatott arra, hogy a felülvizsgálati előadással szemben a felperes az adóhatóság eljárása során nem kérte az ügyvéd meghallgatását, illetve a perben is úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs. Álláspontja szerint a bíróság nem sértette meg a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti oktatási kötelezettségét.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 108. § (1) bekezdése szerint a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A 108. § (2) bekezdés értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik. A 109. § (1) szerint, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a beállási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

A (3) bekezdés értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja, egyebekben pedig az eljárásra az e fejezetben foglalt rendelkezések az irányadók. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adó-megállapításhoz való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.

A felperes felülvizsgálati kérelmében vitatta a becslés jogalapját is és sérelmezte, hogy az adóhatóságnak a Fővárosi Bíróság által elfogadott becslése nem a valós adóalapot valószínűsíti. A becslés módszere ésösszepszerűsége vonatkozásában a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban olyan új körülményre, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya, amelyre vonatkozóan a fél a peres eljárásban nem hivatkozott, amelyre nézve bizonyítékait nem jelölte meg, nem lehet hivatkozni (EBH 2002.653.). A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye (BH 2002.29.). A bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló tényállás a jogerős ítéletet felülvizsgáló Legfelsőbb Bíróságot köti (BH 1996.505.), ehhez képest a bíróság által megállapított tényállás csak akkor iratellenes, ha az az annak megállapítása alapjául szolgáló adatokat illetően ellenkezik az iratok tartalmával. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a bíróság álláspontja egyes bizonyítékok értékelésében ellenkezik a felülvizsgálati kérelmet előterjesztőjével, mert ez a körülmény nem iratellenességet támaszt alá, hanem a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul (BH 1994.639.).

A felperes keresetlevelében arra hivatkozott, hogy az alperes megszegte a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettségét, és ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy nem hallgatta meg a tanúkat, illetve az okiratot szerkesztő ügyvédet, a felperes más bizonyítási indítványait sem teljesítette. A felperest ezzel elzárta a bizonyítás lehetőségétől. Az általa sérelmezett, elmaradott bizonyítás pótlására azonban a bírósági eljárásban nem tett indítványt.

Az alperes ellenkérelmében utalt arra, hogy T. D. a keresetlevélben foglaltakkal ellentétben nem nevezett meg pénzáradást igazolni tudó tanúkat.

A felperes 2009. január 23-i előkészítő iratában is csak azt sérelmezte, hogy az adóhatóság nem hallgatta meg a közreműködő ügyvédet. A 2009. február 26-án tartott tárgyaláson ugyanezen előadását ismételte meg. A tárgyalás berekesztését megelőzően - a tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint - a felek közölték,

hogy mást nem kívánnak előadni, bizonyítási indítványuk nincs. A jogerős ítélet ezt követően a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése alapján hozta meg a keresetet elutasító döntését. A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Fővárosi Bíróság nem sértette meg a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét. A felülvizsgálati kérelemben sérelmezett S. E-től származó kölcsönösszeg, illetve a T- D-rel kötött kölcsönszerződéssel összefüggésben ugyanis a Fővárosi Bíróság a kérdéses összegeket igazolt forrásként azért nem fogadta el, mert ezen pénzeszegek megléte, rendelkezésre állása nem volt bizonyított. A felperes olyan bizonyítékra, amely azt igazolta volna, hogy nagyapja a bemutatott értékpapírszámla kivonatokon túlmenően további 7 millió forinttal rendelkezett, illetve T. D. szintén rendelkezett a kölcsönszerződésben foglalt pénzeszeggel, nem terjesztett elő. A jogi képviselővel eljáró felperes annak ellenére, hogy az adóhatósági határozat indokolásából nyilvánvalóan tudomással bírt arról, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózónak kell igazolnia (Art. 109. § (3) bekezdése), nem kérte az ügyvéd perben történő tanúkénti meghallgatását. Ezért a Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Fővárosi Bíróság eljárásában nem állapítható meg olyan eljárási hiba, amely a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését tenné indokolttá.

A Legfelsőbb Bíróság kiemeli, hogy a jogerős ítélet indokolása részletesen elemezte és értékelte a S. E-től származó kölcsönösszeg, illetve a T. D-rel kötött kölcsönszerződés körülményeit és bizonyítékait, amelynek felülmérlegelésére a Legfelsőbb Bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

A kifejtettetekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, és az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére kötelezte (Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése).

A felperes felülvizsgálati kérelmén lerótta a 199.100 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Budapest, 2009. november 19.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró